

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 grudnia 2023 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu IV Wydział Karny–Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Hanna Bartkowiak

2 Protokolant: p.o. staż. Łukasz Drapała

4przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Poznaniu Jacka Derdy

po rozpoznaniu w dniu 21 grudnia 2023 r.

sprawy **O. B.**

oskarżonej z art. 160 § 1 kk w zb. z art. 157 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i inne

na skutek apelacji wniesionych przez obrońcę oskarżonej oraz pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej R. K.

5od wyroku Sądu Rejonowego we Wrześni

z dnia 27 lipca 2023 r., sygn. akt II K 611/21

1. Zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

a) na podstawie art. 4 § 1 kk stosuje przepisy obowiązujące w dacie przypisanych oskarżonej czynów;

b) uchyla orzeczenia w punktach od 2 do 5;

c) podwyższa orzeczoną na rzecz pokrzywdzonej R. K. nawiązkę do kwoty 6.000 (sześć tysięcy) złotych;

d) w punkcie 11 orzeczonego zakaz zbliżania się do R. K. wydłuża do 5 (pięciu) lat;

e) w punkcie 12 przyjmuje, że wskazany okres zatrzymania oskarżonej podlega zaliczeniu na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności.

2. W pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy.

3. Zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. K. Ł. kwotę 516,60 zł (w tym VAT) tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonej z urzędu w postępowaniu odwoławczym.

4. Zasądza od oskarżonej na rzecz oskarżycielki posiłkowej R. K. kwotę 840 zł tytułem zwrotu poniesionych kosztów pomocy prawnej za postępowanie odwoławcze.

5. Zwalnia oskarżoną z obowiązku zwrotu Skarbowi Państwa wydatków sądowych za postępowanie odwoławcze i nie wymierza jej opłaty za obie instancje.

Hanna Bartkowiak

UZASADNIENIE	
---------------------	--

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 1020/23
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego we Wrześni z dnia 27 lipca 2023 r., sygn. akt II K 611/21

0.11.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

0.11.3. Granice zaskarżenia

0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w całości

# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
0.11.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	

#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

0.11.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

0.12.1. Ustalenie faktów

0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty

0.12.2. Ocena dowodów

0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów	
--	--

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

<p>0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

<p>. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>		
Lp.	Zarzut	
3.1.	<p><u>Zarzut podniesiony przez obrońcę oskarżonej:</u></p> <p>Obraża przepisów postępowania, tj. art. 7 kpk w zw. z art. 4 kpk w zw. z art. 410 kpk i art. 366 § 1 kpk poprzez nieobiektywną, dowolną, a nie swobodną ocenę dowodów oraz poprzez oparcie orzeczenia nie na całokształcie ujawnionego materiału dowodowego.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Sąd Okręgowy postanowił o rozpoznaniu łącznie zarzutów tych samych kategorii, pomimo ich rozdzielenia przez apelującego obrońcę oskarżonej co do</p>		

każdego z czynów przypisanych podsądnej. Uznano bowiem, że omówienie w jednym miejscu tożsamyh rodzajowo zarzutów pozwoli uniknąć powtarzania takich samych treści i zapewni lepszy przekaz samego uzasadnienia.

W zakresie pierwszej z kategorii zarzutów, kontrola instancyjna zaskarżonego orzeczenia nie potwierdziła żadnych uchybień w zakresie oceny dowodów, na które powoływał się w apelacji obrońca oskarżonej. Sąd Rejonowy poddał bowiem rzetelnej ocenie wszystkie zgromadzone w tej sprawie dowody, zestawił ich treść ze sobą i nadał przymiot wiarygodności jedynie tym z nich (bądź ich częściom), które w świetle dyrektyw z art. 7 kpk, tj. zasad logicznego rozumowania, wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, na to zasługiwały. Oceniając poszczególne dowody, Sąd I instancji słusznie miał na względzie relacje łączące poszczególnych świadków, w tym pokrzywdzonych i zachowując odpowiednią ostrożność ocenił te dowody w sposób prawidłowy, trafnie nie dostrzegając powodów uzasadniających odmówienie przymiotu wiarygodności zeznaniom świadków przynależących do grupy osób pokrzywdzonych. Istotne jest przy tym, że zeznania świadków z grupy, w której znajdowała się oskarżona, jak i wyjaśnienia O. B. nie były bogate w szczegóły, a nadto nie korelowały one ze sobą wzajemnie. Ponadto osoby te w czasie inkryminowanych zdarzeń znajdowały się w stanie znacznego upojenia alkoholowego, czego same nie ukrywały, a przez to niewiele zapamiętały z tego co działo się w nocy 26 września 2021 r. nieopodal galerii (...)

we W.. Należało mieć także na względzie, że dowód pozbawiony możliwości wpływu na niego ze strony osób zaangażowanych w tą sprawę, w postaci nagrania z monitoringu, potwierdzał wersję zdarzeń wynikającą z relacji pokrzywdzonych i zaprzyjaźnionych z nimi osób. Naturalną konsekwencją takiego stanu sprawy było przypisanie wiarygodności rzeczowym, logicznym, spójnym wewnątrznie i korelującym ze sobą wzajemnie zeznaniom osób pokrzywdzonych i ich znajomych, z jednoczesnym odmówieniem tego przymiotu znaczącej części wyjaśnień oskarżonej i zeznań świadków J. N., P. K., M. Z. oraz L. J.. Właściwym w tej sytuacji było uznanie za wiarygodne jedynie tych elementów z relacji wymienionych wyżej osób, które znajdowały potwierdzenie w zeznaniach świadków z grupy towarzyszącej w zajściu pokrzywdzonej R. K..

Należy w tym miejscu przypomnieć, że skarżący, który zmierza do podważenia zasadności rozstrzygnięcia poprzez zakwestionowanie oceny dowodów stanowiących jego podstawę, nie może ograniczyć się do prostego jej zanegowania i arbitralnego stwierdzenia, że walorem wiarygodności winny być obdarzone wyłącznie dowody korzystne, czy też niekorzystne dla oskarżonego. Obowiązkiem skarżącego jest wykazanie „jakich konkretnie uchybień dopuścił się sąd meriti w kontekście zasad wiedzy – w szczególności logicznego rozumowania – oraz doświadczenia życiowego, oceniając zebrany materiał dowodowy (wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 21 grudnia 2022 r., sygn.

akt II AKa 221/22, Lex nr 3478004). Tymczasem apelujący obrońca negując ocenę dowodów w kształcie dokonanym przez Sąd Rejonowy nie wskazał na naruszenie przez ten organ konkretnych zasad wiedzy, logicznego rozumowania, czy doświadczenia życiowego. Właściwie to środek odwoławczy polegał na negowaniu oceny dowodów i trudno doszukać się w nim było jednoznacznych stwierdzeń, które konkretnie dowody zostały zdaniem obrony ocenione przez Sąd Rejonowy w sposób nieprawidłowy. Bowiem skarżący w ramach podniesionych zarzutów naruszenia przepisów postępowania zapewniających właściwą ocenę dowodów, opierając się tylko na wybranych fragmentach zeznań poszczególnych świadków zdarzenia wykazywał, że dowody zgromadzone w tej sprawie były niewystarczające dla przypisania O. B. odpowiedzialności karnej za czyny popełnione na szkodę M. Ł., E. Ł. oraz M. K. (1). W zasadzie z uzasadnienia tych zarzutów należało wyprowadzić wnioski, że obrońca nie podważał oceny poszczególnych dowodów tylko nie zgadzał się z ustaleniami faktycznymi odnośnie trzech z czterech przypisanych O. B. czynów. Wobec powyższego Sąd odwoławczy nie znalazł podstaw do bardziej rozbudowanego omawiania zarzutu dotyczącego poprawności oceny dowodów dokonanej przez Sąd Rejonowy. Natomiast rozważania na temat prawidłowości ustaleń faktycznych w zakresie przypisanych oskarżonej czynów popełnionych na szkodę M. Ł., E. Ł. oraz M. K. (1) zostaną przez Sąd Okręgowy przedstawione w dalszej części, przy omawianiu zarzutów

obrońcy oskarżonej poświęconych tym zagadnieniom.		
Wniosek		
<p>Zmiana zaskarżonego wyroku:</p> <ul style="list-style-type: none"> - co do czynu z pkt 6 wyroku: poprzez uniewinnienie oskarżonej - co do czynu z pkt 7 wyroku: poprzez odstąpienie od wymierzenia oskarżonej kary - co do czynu z pkt 8 wyroku: poprzez uniewinnienie oskarżonej. 	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
<p>Przeprowadzone postępowanie odwoławcze nie potwierdziło żadnych nieprawidłowości w procesie oceny dowodów dokonany przez Sąd Rejonowy. Mylił się także obrońca twierdząc, że wyrok nie został oparty na całokształcie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. Sąd Rejonowy ocenił bowiem wszystkie dowody, a następnie w oparciu o te z nich, które ocenił jako wiarygodne, ustalił stan faktyczny kontrolowanej sprawy. Działanie takie w żadnym przypadku nie może być traktowane jako wydanie wyroku jedynie w oparciu o część dowodów. Naturalnym jest bowiem, że dowody uznane za niewiarygodne nie stanowią podstawy ustaleń faktycznych. Nie stwierdzono zatem przyczyn dla wydania w instancji odwoławczej wyroku jakiego oczekiwał obrońca, tj. wyroku uniewinniającego co do czynów z pkt 6 i 8 wyroku oraz odstąpienie od wymierzenia</p>		

oskarżonej kary za czyn z pkt 7 wyroku.		
Lp.	Zarzut	
3.2.	<u>Zarzut podniesiony przez obrońcę oskarżonej:</u> Błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, że zebrany w sprawie materiał dowodowy pozwala na przyjęcie bez wątpliwości, że oskarżona spowodowała obrażenia ciała M. Ł..	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Analizując trafność tego typu zarzutów trzeba pamiętać, że zarzut błędu w ustaleniach faktycznych może być podniesiony skutecznie tylko wtedy, gdy w zaskarżonym wyroku poczyniono ustalenie faktyczne niemające jakiegokolwiek oparcia w przeprowadzonych dowodach albo gdyby takiego ustalenia nie poczyniono, pomimo że z przeprowadzonych dowodów określony fakt jednoznacznie wynika (wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 13 stycznia 2023 r., sygn. akt II AKa 156/22, Lex nr 3605938). Mając powyższe na względzie, Sąd Okręgowy uznał przedmiotowy zarzut za bezzasadny. Bowiem, wbrew twierdzeniom obrońcy oskarżonej, z wiarygodnych dowodów którymi dysponował Sąd Rejonowy wynikało, że w dniu 26 września 2021 r. to właśnie oskarżona O. B. dokonała umyślnego zamachu na zdrowie M. Ł. poprzez kopnięcie i uderzenie jej twarz, czym spowodowała obrażenia w postaci stłuczenia lewej strony twarzy i stłuczenie		

nosa, powodując u pokrzywdzonej naruszenie czynności narządu ciała na czas poniżej 7 dni. Sąd I instancji dał temu wyraz w opisie czynu przyjętym w punkcie 6 zaskarżonego wyroku. Ustalenia faktyczne dotyczące tego czynu zabronionego zostały oparte na wiarygodnych zeznaniach pokrzywdzonej M. Ł., świadka E. Ł., dokumentacji medycznej, dokumentacji fotograficznej oraz opinii sądowo-lekarskiej. obrońca oskarżonej negując trafność tych ustaleń wskazywał, że wobec dołączenia się przez M. Ł. do szarpaniny pomiędzy E. Ł. a O. B. nie można jednoznacznie ustalić, w jaki sposób doszło do powstania obrażeń stwierdzonych u M. Ł.. Tymczasem mechanizm powstania obrażeń ciała M. Ł. wynika jasno i dobitnie z treści jej zeznania oraz świadka E. Ł.. Obie te osoby wskazały, że oskarżona kopnęła pokrzywdzoną w twarz kiedy M. Ł. (1) nachyliła się nad leżącymi na ziemi: oskarżoną i E. Ł., starając się pomóc koleżance E. wyswobodzić się spod leżącej na niej O. B.. Pokrzywdzona i świadek nie miały przy tym najmniejszych wątpliwości, że użyta wobec M. Ł. siła fizyczna przez oskarżoną była działaniem umyślnym, a nie przypadkowym. Następnie, jak wynika z relacji ww. osób, w dalszej części inkryminowanego zdarzenia, oskarżona podbiegła do M. Ł. domagającej się naprawienia uszkodzonej torebki i uderzyła ją w twarz, co także i ewidentnie było celowe. Nie zmienia tej optyki dowodowej to, że ze stanowiącego bezwplywowy materiał dowodowy nagrania z monitoringu nie wynika by O. B. dopuściła się opisanych wyżej zachowań wobec M. Ł.. Ta z kamer, która zarejestrowała zdarzenie w całości znajdowała się bowiem dość daleko od miejsca

scysji dwóch grup, przez to nie dawała pełnej widoczności na zachowania poszczególnych osób. Widoczne na nagraniu były leżące w pewnym momencie na ziemi dwie osoby szarpiące się ze sobą, o czym zeznawali świadkowie. Natomiast druga z kamer, znajdująca się bliżej miejsca zdarzenia, swoim zasięgiem nie objęła miejsca, w którym rozgrywały się inkryminowane zdarzenia. To więc, że nagrania z kamer nie potwierdzają ani kopnięcia ani uderzenia w twarz M. Ł. przez O. B. nie oznacza, jak uważa apelujący, by do takich zdarzeń w rzeczywistości nie doszło. Kluczowe są tu zatem zeznania świadków, na które zwrócono powyżej uwagę. Zgodzić się trzeba z obrońcą, że inkryminowane zdarzenie miało charakter dynamiczny, niemniej jednak nie było to przeszkodą do ustalenia okoliczności powstania obrażeń ciała M. Ł.. Ponownie należy odwołać się do wiarygodnych zeznań M. Ł. i E. Ł., z których wynika, że to właśnie oskarżona doprowadziła do powstania na ciele pokrzywdzonej ustalonych obrażeń. Nieuzasadnione było odwoływanie się przez skarżącego do zeznań świadków M. A. oraz A. B. wskazujących w swoich zeznaniach, że poza R. nikt nie miał obrażeń na ciele. Jak już wspomniano, zdarzenie miało charakter dynamiczny i uczestniczyło w nim sporo osób. Każdy z uczestników, co potwierdzają zeznania świadków, obserwował to wydarzenie z nieco innej perspektywy i nie był w stanie dostrzec jednocześnie wszystkiego co działo się z każdą z osób. Ponadto rozcięcie policzka R. K. nożem przez oskarżoną było najpoważniejszym obrażeniem ciała i co zrozumiałe w tych okolicznościach, uwaga wszystkich skupiła się na pomocy

tej pokrzywdzonej i zapewnieniu jej odpowiedniej opieki medycznej, przez co ewentualne ale mniej widoczne i niegroźne obrażenia ciała innych osób zostały poniekąd zignorowane. Z tożsamyh powodów w notatkach służbowych funkcjonariuszy Policji nie zawarto informacji o obrażeniach ciała innych osób poza R. K.. Policjanci przede wszystkim wykonywali czynności dotyczące powstania obrażeń ciała u dziewczyny po użyciu noża. Nie można również wykluczyć, że pozostali pokrzywdzeni, znajdując się w stanie wzburzenia emocjonalnego i skupieni na pomocy swojej koleżance R. po prostu nie pomyśleli o tym by od razu, na gorąco, powiedzieć policjantom również o obrażeniach jakich doznali na skutek bezprawnych zachowań O. B..

Należało także w tym miejscu odnieść się do kwestii prawidłowości ustaleń faktycznych dotyczących czynu z art. 217 § 1 kk w zw. z art. 57a § 1 kk popełnionego na szkodę E. Ł., gdyż obrońca oskarżonej co prawda nie podniósł osobnego zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych w tym zakresie, jednak negował prawidłowość tych ustaleń faktycznych w ramach zarzutu błędnej oceny dowodów. Sąd odwoławczy nie stwierdził tu jednak żadnych nieprawidłowości w procesie ustalenia stanu faktycznego co do tego czynu przypisanego O. B.. Podobnie jak w wypadku przestępstwa popełnionego na szkodę M. Ł., tak i tutaj ustalenia faktyczne w całości zostały oparte na zasługującym na wiarygodność materiale dowodowym, z którego jednoznacznie wynikało, że stroną atakującą była O. B., a E. Ł. jedynie broniła się przed nią. Pokrzywdzona E. Ł. składając zeznania nie kryła, że

nazwała O. B. „świnia” w odpowiedzi na zniszczenie torebki M. Ł., a także szarpała się z oskarżoną. Ten dowód oskarżenia oraz zeznania innych świadków na temat postawy tej pokrzywdzonej i jej aktywności w czasie zajścia zostały natomiast błędnie zinterpretowane przez obronę jako celowy atak na dobra prawne O. B.. W rzeczywistości zaś te zachowania E. Ł., których zresztą nie ukrywała (co świadczy o jej szczerości), stanowiły jedynie element obrony przez atakiem oskarżonej, która niewątpliwie była inicjatorką i prowodyrką szarpaniny z E. Ł.. Nie było więc żadnych podstaw do zastosowania w tym przypadku art. 217 § 2 kk, gdyż naruszenia nietykalności cielesnej E. Ł. (pkt 7 zaskarżonego wyroku) nie wywołało wyzywające zachowanie tej pokrzywdzonej. Odmienne stanowisko obrońcy oskarżonej, nie znajdujące odpowiedniego wsparcia dowodowego, nie zasługiwało zatem na uwzględnienie.

Wniosek

Zmiana zaskarżonego orzeczenia poprzez uniewinnienie oskarżonej od popełnienia czynu przypisanego jej w pkt 6 wyroku.

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

Brak podstaw do uwzględnienia powyższego wniosku z uwagi na bezzasadność omówionego zarzutu. Ustalenia faktycznie poczynione przez Sąd Rejonowy na temat sprawstwa i winy oskarżonej co do czynów popełnionych na szkodę M. Ł. (pkt 6 wyroku) oraz E. Ł.

(pkt 7 wyroku) były poprawne i w całości oparte na wiarygodnym materiale dowodowym. Natomiast przeciwne stanowisko obrońcy w tej kwestii zostało osadzone wyłącznie na błędnie zinterpretowanych, wybranych przez skarżącego fragmentach zeznań świadków, bądź całkowicie niezasadnym założeniu, że brak zarejestrowania tych zachowań oskarżonej przez kamery monitoringu, świadczył o niepopelnieniu przez nią przestępstw.

Lp.	Zarzut	
3.3.	<p><u>Zarzut podniesiony przez obrońcę oskarżonej:</u></p> <p>Błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, że zebrany w sprawie materiał dowodowy pozwala na przyjęcie bez wątpliwości, że oskarżona popełniła zarzucany jej czyn gróźb karalnych na szkodę M. K. (1) i E. Ł. w sytuacji, gdy brak było wystarczających i jednoznacznych dowodów świadczących o sprawstwie oskarżonej, co w konsekwencji doprowadziło do jej bezpodstawnego skazania.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Zarzut ten nie zasługiwał na uwzględnienie. Wiarygodny materiał dowodowy świadczył o tym, że oskarżona dopuściła się czynu wyczerpującego znamiona z art. 190 § 1 kk w zw. z art. 57a § 1 kk, popełnionego na szkodę M. K. (1) i E. Ł.. Kluczowe w tym przypadku były zeznania tychże pokrzywdzonych, z których wynikało wprost, że		

wykrzykiwane przez oskarżoną groźby pozbawienia życia odczytali jako skierowane pod ich adresem. Jednocześnie oboje pokrzywdzeni racjonalnie tłumaczyli, że wobec zachowania O. B. wobec R. K. i użycie niebezpiecznego narzędzia w postaci noża - groźby wzbudziły w nich uzasadnioną obawę, że mogą być spełnione. Nie bez znaczenia pozostaje fakt, że O. B. w zdarzeniu z dnia 26 września 2021 r. wzięła bardzo aktywny udział, reagowała agresją wobec różnych, nieznanych jej wcześniej osób, zadała też uderzenie nożem w twarz dziewczynie, która starała się uspokoić sytuację. Obawy tej dwójki pokrzywdzonych o spełnienie gróźb w takich okolicznościach, były jak najbardziej obiektywnie uzasadnione, stąd stanowisko Sądu I instancji w omawianym zakresie zasługiwało aprobatę ze strony organu odwoławczego. To natomiast, że świadkowie: M. Ł. (1), K. W. i R. K. nie potwierdzili gróźb, o których zeznawała ta dwójka pokrzywdzonych wcale nie świadczy o niewinności O. B.. Wspomniano już wcześniej, że z uwagi na dynamikę zdarzenia i zaangażowanie w nie wielu osób, żaden z uczestników nie był w stanie zaobserwować i zapamiętać wszystkiego co się wtedy wydarzyło. Pokrzywdzone M. Ł. (1) i R. K. były skupione na sobie, gdyż w przebiegu tego zdarzenia doznały obrażeń ciała, natomiast K. W. bronił swoich kolegów. Osoby te mogły zatem zwyczajnie nie zarejestrować gróźb wypowiedzianych przez O. B. pod adresem M. K. (1) i E. Ł. w całym tym niezwykle dynamicznym zdarzeniu. Nie oznacza to jednak, że do popełnienia tego przestępstwa nie doszło skoro świadczą o tym wiarygodne zeznania pokrzywdzonych. Sama oskarżona

O. B. z uwagi na niepamięć przebiegu omawianych zdarzeń spowodowaną stanem nietrzeźwości w jakim znajdowała się w dniu 26 września 2021 r. swoimi wyjaśnieniami nie była w stanie skutecznie podważyć oskarżenia co do użycia gróźb karalnych pod adresem M. K. (1) i E. Ł.. To zachowanie także z racji silnego jej pobudzenia i agresywnej postawy wobec przypadkowej grupy osób znajdowało dodatkowe uwiarygodnienie. Nietrafne okazało się powoływanie się przez obrońcę na fakt spożycia alkoholu przez świadków strony pokrzywdzenia. Owszem informacja o wyczuwalnej woni alkoholu od osób z grupy towarzyszącej R. K. znalazła się w notatce służbowej funkcjonariuszy Policji. Niemniej jednak żadna z tych osób (poza R. K.) nie została poddana badaniu stanu nietrzeźwości, a z protokołów ich zeznań wynika jednoznacznie, że pomimo spożycia tego wieczoru pewnej ilości alkoholu żadna z osób uczestniczących w urodzinach M. Ł. nie była w takim stanie aby mieć problemy z postrzeganiem i zapamiętywaniem zdarzeń, w których uczestniczyli. Konkludując powyższe, Sąd odwoławczy nie dostrzegł żadnych nieprawidłowości w procesie ustalenia stanu faktycznego tego przestępstwa trafnie przypisanego w zaskarżonym wyroku O. B.. W świetle tego stwierdzenia jako całkowicie nieuzasadniona jawi się teza apelacji o dokonywaniu przez Sąd Rejonowy oceny dowodów z odgórnym przeświadczeniem, iż oskarżona kierowała groźby wobec pokrzywdzonych. Sąd Rejonowy najpierw bowiem dokonał oceny całego zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego w zgodzie z normami wyrażonymi w art.

7 kpk, a następnie dopiero ustalił stan faktyczny, co się tyczy każdego z inkryminowanych zachowań zarzucanych podsądnej w akcie oskarżenia.		
Wniosek		
Zmiana zaskarżonego orzeczenia poprzez uniewinnienie oskarżonej od popełnienia czynu przypisanego jej w pkt 7 wyroku.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Brak podstaw do uwzględnienia powyższego wniosku z uwagi na bezzasadność omówionego zarzutu. Ustalenia faktycznie poczynione przez Sąd Rejonowy na temat sprawstwa i winy oskarżonej co do czynu popełnionego na szkodę M. K. (1) i E. Ł. były poprawne i w całości oparte na wiarygodnym materiale dowodowym. Nie było zatem powodów do wydania w tym zakresie wyroku reformatoryjnego w instancji odwoławczej.		
Lp.	Zarzut	
3.4.	<u>Zarzut podniesiony przez obrońcę oskarżonej:</u> Obraza prawa materialnego, tj. art. 57a § 1 kk w zw. z art. 115 § 21 kk poprzez dokonanie nieprawidłowej wykładni art. 115 § 21 kk, co spowodowało nieprawidłowe zastosowanie art. 57a kk i uznanie, iż czyny zarzucane oskarżonej stanowiły występki chuligańskie.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny

<p>Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>	
<p>Kontrola odwoławcza zaskarżonego orzeczenia nie potwierdziła dopuszczenia się przez Sąd Rejonowy obrazy przepisów prawa materialnego - art. 57a § 1 kk w zw. z art. 115 § 21 kk. Wszystkie zachowania przypisane oskarżonej w wyroku wyczerpywały bowiem znamiona występku o charakterze chuligańskim. Sąd Rejonowy trafnie uznał, że O. B. dopuściła się zamachu na zdrowie, wolność i nietykalność cielesną pokrzywdzonych, działając przy tym publicznie i bez powodu, okazując przez to rażące lekceważenie porządku publicznego. Obrońca oskarżonej nie zgadzając się z ustaleniem o braku powodu uzasadniającego zachowanie O. B. podnosił, że pokrzywdzeni nie pozostawali bierni w konflikcie. Odnosząc się do tego podkreślić należy, że to jedna z osób przesiadujących na ławkach w pobliżu centrum handlowego (...) we W. razem z oskarżoną zareagowała agresją na piosenkę śpiewaną przez M. K. (1) i rozpoczęła szarpaninę pomiędzy dwoma grupami osób. Agresja ze strony sympatii O. L. J. była zupełnie nieuzasadniona w zaistniałych okolicznościach, a należało tu oczywiście rozpatrywać stan faktyczny w kształcie ustalonym przez Sąd Rejonowy, którego apelujący obrońca nie zdołał podważyć. Podobnie jak wszystkie zachowania młodocianej oskarżonej, która ochoczo włączyła się w konflikt i kierowała agresję słowną i fizyczną wobec kilku osób. Co warte podkreślenia, nikt z grupy uczestników imprezy urodzinowej</p>	

M. Ł. nie wyzywał oskarżonej i nie prowokował jej, a mimo tego O. B. dopuściła się czynów przeciwko zdrowiu na szkodę pokrzywdzonych – R. K. i M. Ł., naruszyła nietykalność cielesną E. Ł., a nadto kierowała groźby do M. K. (1) i E. Ł., a wypowiadając je trzymała w ręku nóż. Zachowanie oskarżonej niewątpliwie nie miało żadnego obiektywnie racjonalnego uzasadnienia, a i ona sama nie była w stanie go wytłumaczyć z uwagi na niepamięć wywołaną stanem nietrzeźwości i tym samym, w zakresie motywacji, czyny te miały charakter chuligański. Trafne było także przyjęcie, że podsądna dopuściła się przypisanych jej zachowań publicznie. Prawdą jest, iż do zdarzeń doszło około 2:00 w nocy, jednakże był to weekend, jesienną porą, przy oświetlonym parkingu obok centrum handlowego, gdzie mogła to obserwować nieokreślona liczba osób. Jak widać na nagraniu z monitoringu, znajdowały się tam ławki, na których przesiadywała spora grupa osób, w tym czasie na znajdującej się nieopodal ulicy i parkingu przy centrum odbywał się ruch samochodowy. Sąd II instancji, podobnie jak organ meriti, nie miał żadnych wątpliwości, iż w tych warunkach zachowanie O. B. mogło być dostrzegalne dla nieokreślonej liczby osób, na co mając świadomość tej możliwości, oskarżona co najmniej się na to godziła, okazując rażące lekceważenie porządku prawnego.

Wniosek

Zmiana zaskarżonego wyroku:

- w pkt 1, 6, 7 i 8
poprzez wyeliminowanie z opisów

zasadny

częściowo zasadny

<p>czynów oskarżonej, że przypisane jej występki miały charakter chuligański, a z podstaw skazania i wymiarów kar, przepisu art. 57a kk i obniżenie wymiarów kar jednostkowych;</p> <p>- poprzez uchylenie rozstrzygnięcia o obowiązku uiszczenia nawiązki orzeczonej na podstawie art. 57a § 2 kk.</p>	# niezasadny	
<p>Związłe o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Przeprowadzone postępowanie odwoławcze nie potwierdziło nieprawidłowości zastosowania w tej sprawie art. 57a § 1 kk i włączenia tego przepisu do kwalifikacji prawnej czynów przypisanych O. B. jako okoliczności obostrzającej odpowiedzialność karną. Ustalony stan faktyczny wskazywał na wyczerpanie wszystkich znamion, o których mowa w art. 115 § 21 kk. Nie było więc podstaw dla wydania wyroku reformatoryjnego zgodnego z żądaniem obrońcy. W konsekwencji, nie było powodów do uchylenia nawiązek orzeczonych na podstawie art. 57a § 2 kk. Orzeczenie nawiązki w przypadku skazania za występki o charakterze chuligańskim jest bowiem obligatoryjne, chyba że orzeczono o obowiązku naprawienia szkody (co nie miało miejsca w tej konkretnej sprawie).</p>		
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>	
<p>3.5.</p>	<p><u>Zarzut podniesiony przez obrońcę oskarżonej:</u></p> <p>Obraza prawa materialnego, tj. art. 72 § 1 pkt 2 kk</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

	<p>poprzez zobowiązanie oskarżonej do przeproszenia pokrzywdzonych M. Ł., E. Ł., M. K. (1), mimo że obowiązek z art. 72 § 1 pkt 2 kk mógł zostać nałożony wyłącznie w razie orzeczenia kary z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, a nie w przypadku orzeczenia kary grzywny, która została wymierzona za czyny, jakie miały zostać popełnione wobec w/w pokrzywdzonych.</p>	
<p>Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Obrońca oskarżonej celnie podniósł, że wobec orzeczenia kar grzywn za czyny przypisane O. B. popełnione na szkodę M. Ł., E. Ł. oraz M. K. (1) nie było podstaw materialnych do nałożenia na oskarżoną w oparciu o przepis art. 72 § 1 pkt 2 kk obowiązku przeproszenia pokrzywdzonych. Taki środek probacyjny ustawodawca przewidział bowiem przy orzekanej karze pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania oraz przy karze ograniczenia wolności. Jednakże wobec zmiany zaskarżonego wyroku w instancji odwoławczej polegającej na uchyleniu orzeczenia o warunkowym zawieszeniu wykonania kary pozbawienia wolności orzeczonej za czyn popełniony na szkodę R. K. uchyleniu musiały także ulec wszystkie rozstrzygnięcia będące następstwem zastosowania przez Sąd Rejonowy tego środka probacyjnego.</p>		
<p>Wniosek</p>		

<p>Zmiana zaskarżonego wyroku poprzez:</p> <p>- uchylenie orzeczenie o obowiązku pisemnego przeproszenia pokrzywdzonych M. Ł., E. Ł., M. K. (1).</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Wobec zmiany zaskarżonego wyroku w instancji odwoławczej polegającej na uchyleniu rozstrzygnięcia o zastosowaniu środka probacyjnego w postaci warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności uchylono orzeczenia związane z tym dobrodziejstwem, czyli także nałożenie na oskarżoną obowiązku pisemnego przeproszenia pokrzywdzonych M. Ł., E. Ł. i M. K. (1), które faktycznie nastąpiło z naruszeniem prawa materialnego - art. 72 § 1 pkt 2 kk.</p>		
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>	
<p>3.6.</p>	<p><u>Zarzut podniesiony przez pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej R. K.:</u></p> <p>Rażąca niewspółmierność orzeczonej wobec oskarżonej w pkt 1 wyroku kary, poprzez nienależytą analizę wszystkich dyrektyw wymiaru kary z art. 53 kk i uznanie, że kara 8 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 3 lat stanowi sankcję sprawiedliwą, co w realiach przedmiotowej sprawy i okolicznościach w jakich doszło</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

	do popełnienia przez oskarżoną zarzuconych jej czynów oraz uznaniem przez Sąd, że czyny oskarżonej charakteryzowały się wysokim stopniem ich społecznej szkodliwości, lekceważeniem porządku prawnego oraz, że miały charakter chuligański, jest karą rażąco niewspółmierną.	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Sąd Okręgowy w dużej mierze przychylił się do stanowiska skarżącego, że wymierzona oskarżonej kara za występki popełnione na szkodę R. K. była rażąco niewspółmiernie łagodna. Oskarżona jest sprawcą młodocianym, co zostało przez Sąd I instancji wzięte pod uwagę przy kształtowaniu kary dla O. B.. Należy w tym miejscu odwołać się do treści art. 54 § 1 kk, który zawiera dyrektywy sądowego wymiaru kary dla osób nieletnich które stają przed sądem karnym oraz młodocianych, stanowiąc, że sąd kieruje się przede wszystkim tym, aby sprawcę wychować. Kluczowym jednak jest to, że z przytoczonego przepisu w żaden sposób nie wynika nakaz łagodzenia kar wymierzanych sprawcom młodocianym ani też nakaz łagodnego bądź pobłażliwego traktowania takich sprawców wbrew zwykłym zasadom wymiaru kary (wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 22 czerwca 2023 r., sygn. akt II AKa 39/23, Lex nr 3636067). Orzecznictwo sądów powszechnych prezentuje też ugruntowane stanowisko, że położenie większego nacisku na osiągnięcie zadań wychowawczych i zapobiegawczych jest możliwe wtedy, gdy popełnienie przestępstwa</p>		

nie wynika z demoralizacji sprawcy (wyrok Sadu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 14 marca 2023 r., sygn. akt II Aka 216/22, Lex nr 3586922). Warto tu także przypomnieć przepis art. 69 § 1 kk, który stanowi, że sąd może warunkowo zawiesić wykonanie kary pozbawienia wolności orzeczonej w wymiarze nieprzekraczającym roku, jeżeli sprawca w czasie popełnienia przestępstwa nie był skazany na karę pozbawienia wolności i jest to wystarczające dla osiągnięcia wobec niego celów kary, w szczególności zapobieżenia powrotowi do przestępstwa. Jak wynika wprost z tego ostatniego przepisu, jednym z warunków umożliwiających zastosowanie środka probacyjnego w postaci warunkowego zawieszenia wykonania kary jest pozytywna prognoza kryminalistyczna wobec sprawcy przestępstwa.

W ocenie Sądu II instancji Sąd Rejonowy błędnie i bez potwierdzenia w okolicznościach faktycznych przyjął, że taka pozytywna prognoza kryminalistyczna po stronie oskarżonej O. B. występuje. Podsądna w czasie popełnienia przypisanych jej czynów była osobą niekaraną, co należało poczytać na jej korzyść ale jednocześnie w przeszłości dopuszczała się już czynów karalnych, o które miała prowadzone sprawy przed sądem rodzinnym i dla nieletnich i stosowano wobec niej środki wychowawcze (nadzór kuratora). Nie można było tego ignorować czyniąc rozważania o prognozie kryminalistycznej wobec O. B.. Niewątpliwie na oskarżoną tego typu oddziaływania wychowawcze nie przynoszą oczekiwanych rezultatów wychowawczych. Podkreślić także

trzeba, w ślad za pełnomocnikiem oskarżycielki posiłkowej R. K., że oskarżona mimo swojego młodego wieku była zdolna do nie znajdującego żadnego racjonalnego uzasadnienia ataku na aż cztery inne osoby, przy czym w stosunku do dwóch z nich dopuściła się bezprawnego zamachu na ich zdrowie. Czyn popełniony na szkodę R. K. był bardzo niebezpieczny, gdyż z uwagi na użycie noża mogło dojść do znacznie poważniejszych skutków tego zachowania. Blisko rany ciętej na policzku pokrzywdzonej znajdowały się narządy wzroku. Nie można było pominąć i tego, że po zadaniu jednego ciosu, oskarżona próbowała jeszcze raz użyć noża w stosunku do pokrzywdzonej, jednak nie doszło to do skutku z powodu przytrzymania podsądnej przez inną osobę. Istotne jest także, że oskarżona oddaliła się z miejsca zdarzenia, nie udzielając pomocy pokrzywdzonej, a jeszcze przy pomocy M. Z. ukryła nóż przed organami ścigania. Oskarżona w żadnym momencie prowadzonego przeciwko niej postępowania nie wyraziła też żalu czy skruchy za swoje zachowanie, przez co nie sposób przyjąć, że rozumie naganność swojego czynu. Wobec tych wszystkich okoliczności, pomimo młodego wieku oskarżonej i uprzedniej niekaralności za przestępstwa, nie można zdaniem organu odwoławczego postawić pozytywnej prognozy kryminologicznej. Stanowiło to przeszkodę dla zastosowania wobec niej środka probacyjnego w postaci warunkowego zawieszenia wykonania kary. Należało się w tej kwestii zgodzić z pełnomocnikiem oskarżycielki posiłkowej, że kara pozbawienia wolności orzeczona z zastosowaniem środka

probacyjnego była też rażąco łagodna w stosunku do stopnia winy i społecznej szkodliwości przypisanego O. B. czynu popełnionego na szkodę R. K..

Sąd Okręgowy nie podzielił już jednak wywodów skarżącego, w których upatrywał niewspółmierności orzeczonej kary pozbawienia wolności także w wysokości tejże kary. Sąd Rejonowy, czego nie podważał pełnomocnik oskarżycielki posiłkowej, trafnie ustalił występujące po stronie podsądnej okoliczności obciążające i łagodzące, a także stopień winy i społecznej szkodliwości tego czynu. Prawdą jest, że okoliczności obciążających było znacznie więcej aniżeli tych łagodzących, a i stopień winy i społecznej szkodliwości kształtowany się na stosunkowo wysokim poziomie. Jednakże zdaniem Sądu II instancji nie uzasadniało to wymierzenia zdecydowanie surowszej kary aniżeli uczynił to Sąd Rejonowy. Kara 8 miesięcy pozbawienia wolności była zatem dostosowana do okoliczności przedmiotowej sprawy i nie wymagała zaostrzenia, zwłaszcza mając na względzie uchylene w instancji odwoławczej rozstrzygnięcia o warunkowym zawieszeniu wykonania tej kary. Niewątpliwie dla młodocianej O. B. kara pozbawienia wolności bez takiego dobrodziejstwa stanowić będzie faktycznie odczuwalną dolegliwość i ma nią poruszyć; taka kara ma szansę oddziaływać na nią również prewencyjnie ale nie pogłębiać stanu demoralizacji. Obawiać się zaś trzeba, że kara roku pozbawienia wolności i długi pobyt w warunkach więziennych mogłyby już odbić negatywne piętno na osobie oskarżonej. Ponadto, znacznie też ograniczyłoby to jej

<p>możliwości zarobkowe, co należało także mieć na uwadze w związku z orzeczoną na rzecz pokrzywdzonej nawiązką.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Zmiana zaskarżonego wyroku w zakresie orzeczonej kary, tj. w pkt. 1-3 wyroku poprzez wymierzenie oskarżonej za czyn opisany w pkt 1 wyroku kary 1 roku pozbawienia wolności, przy jednoczesnym uchyleniu wyroku w pkt 2 i 3.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Stwierdzenie w postępowaniu odwoławczym braku pozytywnej prognozy kryminalistycznej wobec O. B. stanowiło przeszkodę dla zastosowania wobec niej środka probacyjnego w postaci warunkowego zawieszenia wykonania kary i spowodowało konieczność ingerencji organu odwoławczego w treść zaskarżonego orzeczenia. Dlatego też Sąd Okręgowy zmienił zaskarżony wyrok i uchylił orzeczenia zawarte w punktach od 2 do 5. Uchylenie rozstrzygnięcia o zastosowaniu środka probacyjnego musiało się wiązać z uchyleciem także wszystkich powiązanych z tym orzeczeń (punkty 3-5 wyroku). Nie dostrzegając powodów uzasadniających zaostrzenie kary pozbawienia wolności orzeczonej wobec O. B. za czyn popełniony na szkodę R. K., Sąd Okręgowy nie uwzględnił w tej części wniosku końcowego apelacji jej pełnomocnika.</p>		

Lp.	Zarzut	
3.7.	<p><u>Zarzut podniesiony przez pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej R. K.:</u></p> <p>Rażąca niewspółmierność orzeczonego wobec oskarżonej środka karnego w postaci zakazu zbliżania się do pokrzywdzonej na odległość nie mniejszą niż 20 metrów na okres 3 lat, co czyni orzeczony środek karny w realiach przedmiotowej sprawy łagodnym i rażąco nieadekwatnym do stopnia społecznej szkodliwości popełnionych czynów i stopnia winy sprawcy.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Kontrola instancyjna zaskarżonego orzeczenia potwierdziła niewspółmierność orzeczonego wobec oskarżonej środka karnego w postaci zakazu zbliżania się do pokrzywdzonej R. K. na odległość nie mniejszą niż 20 metrów na okres 3 lat. Mając na względzie okoliczności w jakich doszło do popełnienia przestępstwa na szkodę tej pokrzywdzonej, traumę jaką przeżyła i skali lęku przed oskarżoną, Sąd odwoławczy uznał, że okres na który orzeczono środek karny był zbyt krótki. R. K. ma powody obawiać się oskarżonej, która spowodowała z użyciem niebezpiecznego narzędzia obrażenia na jej twarzy i zarazem naraziła na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo ciężkiego uszczerbku na zdrowiu. Celem zapewnienia pokrzywdzonej poczucia komfortu i bezpieczeństwa uzasadnione było wydłużenie</p>		

nawiązki powinna odpowiadać rozmiarowi krzywd doznanych przez pokrzywdzonego. Sąd Okręgowy uznał, że w wypadku nawiązki orzeczonej na rzecz R. K. wysokość tego środka kompensacyjnego nie uwzględniała rozmiaru krzywd pokrzywdzonej, która musi funkcjonować po inkryminowanym zdarzeniu z blizną na twarzy pozostawioną przez nóż użyty przez O. B.. Z zeznań pokrzywdzonej jednoznacznie wynika, że wstydzi się ona tej blizny, ukrywa ją pod makijażem i rozważa możliwość laserowego jej usunięcia. R. K. korzystała także z jednorazowej porady psychiatrycznej po zdarzeniu i miała obawy przed wychodzeniem z domu, zwłaszcza po zmroku. Niewątpliwie zdarzenie z dnia 26 września 2021 r. pozostawiło piętno na jej psychice. W takich okolicznościach uzasadnione było podwyższenie wysokości orzeczonej nawiązki do 6.000 zł. Taka wysokość środka kompensacyjnego odpowiada rozmiarowi krzywd jakich doznała pokrzywdzona.

Wniosek

Zmiana zaskarżonego wyroku w zakresie orzeczonego środka kompensacyjnego poprzez orzeczenie od oskarżonej O. B. na rzecz pokrzywdzonej R. K. nawiązki w wysokości 20.000 zł.

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

Kontrola odwoławcza zaskarżonego orzeczenia doprowadziła do potwierdzenia rażącej niewspółmierności orzeczonego środka kompensacyjnego w postaci

nawiązki. Dlatego też, Sąd Okręgowy podwyższył wysokość tego środka kompensacyjnego do 6.000 zł. Pełnomocnik oskarżycielki posiłkowej nie przekonał organu odwoławczego by zasadne było podwyższenie wysokości nawiązki ponad kwotę 6.000 zł, tj. do żądanych w apelacji 20.000 zł. Należności dla pokrzywdzonych na wnioskowanym w apelacji poziomie zasądzone są w przypadkach powstania zdecydowanie poważniejszych skutków zdrowotnych. Jak wynika z akt sprawy, bliźnię pokrzywdzona może usunąć czyli zeszpecenie nie ma trwałego charakteru. Dlatego w tym zakresie wniosek nie został uwzględniony, a może ona dochodzić swoich roszczeń w niezaspokojonej części na drodze postępowania cywilnego (art. 46 § 3 kk).

<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>	
<p>1.</p>	
<p>Związłe o powodach uwzględnienia okoliczności</p>	
<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>	
<p>0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>0.11.</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>
<p>Wyrok Sądu I instancji utrzymano w mocy w pozostałej części (poza zamianami opisanymi w pkt. 5.2.).</p>	

Zwiążle o powodach utrzymania w mocy	
Powodem utrzymania wyroku w mocy w pozostałej części (poza zamianami opisanymi w pkt. 5.2.) była niezasadność zarzutów apelacji obrońcy oskarżonej O. B., jak też brak podstaw wskazanych w art. 439, 440 i 455 kpk, uzasadniających zmianę lub uchylenie wyroku poza granicami zarzutów i wniosków apelacji.	
0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
0.0.11.	Przedmiot i zakres zmiany
Zaskarżony wyrok zmieniono w tej sposób, że na podstawie art. 4 § 1 kk zastosowano przepisy obowiązujące w dacie przypisanych oskarżonej czynów.	
Zwiążle o powodach zmiany	
Zgodnie z art. 4 § 1 kk jeżeli w czasie orzekania obowiązuje ustawa inna niż w czasie popełnienia przestępstwa, stosuje się ustawę nową, jednakże należy stosować ustawę obowiązującą poprzednio, jeżeli jest względniejsza dla sprawcy. Wobec tego, że po dacie wydania wyroku przez Sąd Rejonowy, a przed wydaniem orzeczenia przez Sąd odwoławczy doszło do zmiany części przepisów ustawy karnej zastosowanych w tej sprawie (w szczególności dotyczy to przepisu art. 190 § 1 kk oraz art. 33 kk) konieczne było rozważenie, czy wobec O. B. należało zastosować ustawę nową, czy tą obowiązującą poprzednio jako względniejszą dla sprawcy. Po przeanalizowaniu tego zagadnienia Sąd Okręgowy doszedł do wniosku, że względniejsza była ustawa obowiązująca w czasie popełnienia przez oskarżoną przypisanych jej czynów zabronionych, ponieważ zagrożenie karą za czyn z art. 190 § 1 kk było łagodniejsze, a nadto łagodniejsze były regulacje dotyczące orzekania kary grzywny (nie przewidziano wtedy zaostżenia wymiaru grzywny za czyny zagrożone alternatywnie karą grzywny oraz pozbawienia wolności). W konsekwencji powyższego konieczne było zastosowanie wobec oskarżonej na podstawie art. 4 § 1 kk przepisów obowiązujących w	

dacie przypisanych oskarżonej czynów, o czym Sąd Okręgowy orzekł w pkt 1 lit. a) wyroku.	
0.0.12.	Przedmiot i zakres zmiany
Zaskarżony wyrok zmieniono w tej sposób, że uchylono orzeczenia w punktach od 2 do 5.	
Zwiążle o powodach zmiany	
W toku kontroli instancyjnej Sąd Okręgowy ustalił, że w stosunku do oskarżonej O. B. nie było podstaw do przyjęcia pozytywnej prognozy kryminologicznej, co stanowiło przeszkodę dla zastosowania wobec niej środka probacyjnego w postaci warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności. Następstwem tego ustalenia była konieczność modyfikacji zaskarżonego orzeczenia poprzez uchylene zarówno rozstrzygnięcia o zastosowaniu wobec podsądnej tego środka probacyjnego (punkt 2 zaskarżonego wyroku), jak i wszystkich pozostałych związanych z tym środkiem probacyjnym rozstrzygnięć zawartych w punktach od 3 do 5 zaskarżonego orzeczenia. Dlatego Sąd Okręgowy orzekł w sposób opisany powyżej.	
0.0.13.	Przedmiot i zakres zmiany
Zaskarżony wyrok zmieniono w tej sposób, że podwyższono orzeczoną na rzecz pokrzywdzonej R. K. nawiązkę do kwoty 6.000 zł.	
Zwiążle o powodach zmiany	
Sąd Okręgowy przyznając słuszność zarzutom apelacji pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej stwierdził, że nawiązka w kwocie 3.000 zł orzeczonej przez Sąd Rejonowy od oskarżonej na rzecz R. K. była niedostosowana do rozmiaru krzywd jakich pokrzywdzona doznała na skutek bezprawnego zachowania O. B.. Organ odwoławczy uznał, że odpowiednia będzie kwota o raz wyższa, tj. 6.000 zł i dlatego dokonał w tym zakresie zmiany zaskarżonego wyroku.	

0.O.14.	Przedmiot i zakres zmiany
Zaskarżony wyrok zmieniono w ten sposób, że w punkcie 11 orzeczony zakaz zbliżania się do R. K. wydłużono do 5 lat.	
Zwięźle o powodach zmiany	
Wobec stwierdzenia niewspółmiernej łagodności orzeczonego środka karnego w postaci zakazu zbliżania się i kontaktowania z pokrzywdzoną R. K. konieczne było wydłużenie okresu obowiązywania tego środka karnego dotyczącego tej konkretnej pokrzywdzonej do 5 lat. Dlatego też Sąd Okręgowy zmienił zaskarżony wyrok w punkcie 11 w sposób opisany powyżej. Bez zmian zatem pozostaje ten środek orzeczony wobec pozostałych trojga pokrzywdzonych na okres 3 lat.	
0.O.15.	Przedmiot i zakres zmiany
Zaskarżony wyrok zmieniono w ten sposób, że w punkcie 12 przyjęto, że wskazany okres zatrzymania oskarżonej podlega zaliczeniu na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności.	
Zwięźle o powodach zmiany	
Kolejnym następstwem uchylecia rozstrzygnięcia o zastosowaniu wobec O. B. środka probacyjnego w postaci warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności była konieczność modyfikacji rozstrzygnięcia o zaliczeniu okresu zatrzymania oskarżonej na poczet orzeczonej kary. Sąd Rejonowy zdecydował o zaliczeniu tego okresu zatrzymania oskarżonej na poczet łącznej kary grzywny, gdyż w wypadku warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności to właśnie kara grzywny byłaby karą efektywnie wykonywaną. Wobec zmiany dokonanej przez Sąd Okręgowy konieczne było zaliczenie okresu zatrzymania oskarżonej na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności, gdyż w pierwszej kolejności okres zatrzymania podlega zaliczeniu na poczet kary pozbawienia wolności.	

0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia		
1.1.		# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
3.	<p>Zgodnie z art. 616 § 1 pkt 1 kpk do kosztów procesu należą koszty sądowe, którymi są m.in. wydatki poniesione przez Skarb Państwa od chwili wszczęcia postępowania (art. 616 § 2 pkt 2 kpk). Jednym z wydatków Skarbu Państwa, na podstawie art. 618 § 1 pkt 11 kpk są wypłaty dokonane z tytułu nieopłaconej przez strony pomocy prawnej udzielonej z urzędu przez adwokatów lub radców prawnych.</p> <p>Obrońca oskarżonej przydzielony jej z urzędu – adw. K. Ł. w apelacji złożył wniosek o zasądzenie od Skarbu Państwa zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonej w postępowaniu odwoławczym. Wniosek ten podtrzymał na rozprawie apelacyjnej w dniu 21 grudnia 2023 r. Przytoczone wyżej przepisy stanowią podstawę prawną orzeczenia uwzględniającego to żądanie. Wysokość kosztów adwokata została zaś ustalona w oparciu o § 2 pkt 1, § 4 ust. 1 i 3 oraz § 17 ust. 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu.</p>
4.	<p>Zgodnie z art. 636 § 1 kpk w razie nieuwzględnienia środka odwoławczego wniesionego wyłącznie przez oskarżonego lub oskarżyciela posiłkowego, koszty procesu za postępowanie odwoławcze ponosi na ogólnych zasadach ten, kto wniósł środek odwoławczy. Wobec nieuwzględnienia apelacji wniesionej przez obrońcę O. B., podsądna zgodnie z art. 636 § 1 kpk była zobowiązana do poniesienia kosztów procesu, w tym także tych kosztów, o których mowa w art. 616 § 1 pkt 2 kpk. Nadmienić tutaj trzeba, że sąd nie może pozbawić oskarżyciela posiłkowego należnego mu zwrotu kosztów związanych z ustanowieniem pełnomocnika, od oskarżonego, co do którego wydany został wyrok skazujący. Wynika to z tego, że wskazana w art. 624 § 1 kpk możliwość zwolnienia oskarżonego w całości lub części od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych nie odnosi się do kosztów procesu wymienionych w art. 616 § 1 pkt 2 kpk (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 1 czerwca 2023 r., sygn. akt I KK 12/23, Lex nr 3563503).</p> <p>Pełnomocnik oskarżycielki posiłkowej R. K. – r.pr. M. K. (2) zawarł w apelacji wniosek o zasądzenie od</p>

	<p>oskarżonej na rzecz oskarżycielki posiłkowej kosztów postępowania za II instancję. Wniosek ten podtrzymał na rozprawie apelacyjnej w dniu 21 grudnia 2023 r. Przytoczone wyżej przepisy stanowią podstawę prawną orzeczenia uwzględniającego to żądanie. Wysokość kosztów poniesionych przez oskarżycielkę posiłkową z tytułu ustanowienia w sprawie pełnomocnika została zaś określona w oparciu o § 11 ust. 2 pkt 4, § 15 ust. 1 i 3 oraz § 16 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.</p>
5.	<p>Zgodnie z art. 634 kpk jeżeli przepisy ustawy nie stanowią inaczej, do kosztów procesu za postępowanie odwoławcze od orzeczeń kończących postępowanie w sprawie mają odpowiednie zastosowanie przepisy o kosztach za postępowanie przed sądem I instancji.</p> <p>Mając powyższe na względzie, Sąd Okręgowy opierając się na dyspozycji przepisu art. 624 § 1 kpk zwolnił oskarżoną z obowiązku zwrotu Skarbowi Państwa wydatków sądowych za postępowanie odwoławcze, uznając że nie ma ona środków na ich uiszczenie. O. B. od niedawna ma pracę zarobkową, jednak z uwagi na orzeczoną w tym procesie karę pozbawienia wolności może utracić obecne zatrudnienie. Nie posiada przy tym żadnych oszczędności, czy wartościowych składników majątkowych, do niedawna pozostając na utrzymaniu rodziców. Ponadto należało mieć na względzie, że na oskarżonej ciąży obowiązek zapłaty grzywny oraz nawiązek orzeczonych wyrokiem Sądu Rejonowego. Sąd Okręgowy doszedł do wniosku, że dodatkowe obciążanie oskarżonej wydatkami sądowymi za postępowanie odwoławcze stanowiłoby dla niej zbyt dużą dolegliwość finansową, a jednym z jej składników stanowi wynagrodzenie obrońcy z urzędu. Jak już też wyżej wspomniano zwolnienie z obowiązku zwrotu wydatków poniesionych przez Skarb Państwa nie dotyczy wydatków jakie oskarżycielka posiłkowa poniosła z tytułu ustanowienia w postępowaniu odwoławczym pełnomocnika i te koszty obciążają oskarżoną. Zwolnienie od kosztów sądowych ma uiszczenie tych wszystkich należności od oskarżonej urealnić.</p>

7. **PODPIS**

Hanna Bartkowiak